

stížnosti jest však ke správným důvodům napadeného usnesení dodati ještě toto: Stěžovatelé se neprávem dovolávají § 531 obč. zák. Pozůstalost jest souhrnem práv a závazků zůstavitelových, pokud se neza-kládají na poměrech ryze osobních. Aby dědicové po Janu S-ovi mohli vésti jeho firmu, byl by musil Jan S. před svým úmrtím, pokud se týče před 17. únorem 1917, kterýžto den ve smyslu usnesení krajského soudu v Chebu ze dne 9. prosince 1926 nepřežil, nabýti práva k firmě. Té doby však podle zjištění nižších soudů Jan S. neplatil výdělkovou daň, podmi-ňující protokolaci, nenabyl proto ani práva k vedení firmy a nemohou jeho právní nástupci po rozumu čl. 22 obch. zák. vésti jeho dosavadní firmu. Pozdější vyšší daň výdělková nemohla býti již vyměřena Janu S-ovi, nýbrž jen jeho pozůstalosti, pokud se týče těch, kdož vedli závod dále a jen ti mohou býti zapsáni do obchodního rejstříku, ovšem pod firmou novou odpovídající zákonným předpisům.

Čís. 8714.

Rozhodovati o návrhu, by úpadkový soud zabezpečil navrhovateli zvláštní práva a nároky, které uplatnil proti úpadkové podstatě, nená-leží k příslušnosti úpadkového soudu podle § 77 (1) úp. řádu. Rozhodl-li úpadkový soud přece o takovém návrhu, jde o zmatek podle § 477 čís. 3 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. února 1929, R I 1022/28.)

Ú p a d k o v ý s o u d uložil k návrhu věřitelů Hospodářské záložně, by složila do osmi dnů do úschovy úpadkového soudu deposita u ní ulo-žená. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu zrušil usnesení nižších soudů a řízení jim předcházející jako zmatečné.

D ů v o d y:

Úpadkový soud je podle § 77 (1) konk. ř. oprávněn a povinen, by k zabezpečení úpadkové podstaty učinil při vyhlášení úpadku jakož i kdykoliv později za úpadkového řízení všechna opatření k tomu cíli nutná, zejména ta, o nichž je řeč v dalším obsahu § 77 konk. ř. V pří-padě, o nějž jde, žádá stěžovatel svým návrhem, by mu úpadkový soud zabezpečil zvláštní práva a nároky, které uplatnil proti úpadkové pod-statě v přihlášce ze dne 1. prosince 1927. Podle obsahu stěžovatelova ná-vrhu jest zřejmým, že tu nejde o opatření úpadkového soudu k zabezpe-čení úpadkové podstaty, jež má na mysli ustanovení § 77 konk. ř. Úpad-kovému soudu nelze proto o návrhu rozhodovati, neboť to, čeho se do-máhá stěžovatel na úpadkovém soudu, nespadá do jeho výlučné přísluš-nosti, stanovené zákonem (§ 77 konk. ř.) pro případy, kde jde o opatření zabezpečovací podle tohoto ustanovení zákona. Stěžovatel učinil tudíž

návrh u soudu nezhojitelně nepřislušného. Bylo proto k dovolací stížnosti zrušiti podle §§ 477 čís. 3, 514 druhý odstavec c. ř. s. a §§ 172 a 173 konk. ř. usnesení nižších soudů jako zmatečné. Poněvadž z obsahu stěžovatelova návrhu není zcela patrné, jaké právní kroky chce stěžovatel podniknouti k zajištění svých zvláštních nároků, zejména míní-li prozatímní opatření, nebylo lze použiti ustanovení § 44 j. n.

Čís. 8715.

Je-li nepominutelný dědic ustanoven za dědice podílu pozůstalosti, přísluší mu nárok na poměrnou část pozůstalosti, nikoliv jen nárok na peněžitou hodnotu této části pozůstalosti. Obmezení nařízená zůstavitelem (na př. fideikomisární substituce) platí jen pro část převyšující povinný podíl.

Předpisů §§ 419, 431 a 477 čís. 9 c. ř. s. lze obdobně použiti i v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 15. února 1929, R II 19/29.)

Zůstavitelka ustanovila v závěti universálními dědičkami své vnučky s tím, že polovina čisté pozůstalosti připadne Zdeňku P-ovi, Martě A-ové a Vladimíře V-ové pro případ, že by jedna z dědiček neb obě zemřely bez potomků. Odevzdací listina ze dne 16. června 1926 ustanovovala, že zůstavitelčiny vnučky Terezie a Marie T-ovy obdrží do vlastnictví s právem knihovního přípisu celou pozůstalost proti tomu, že zaplatí pozůstalé dluhy a poplatky dědické a projednací, že obdrží polovici čisté pozůstalosti bez omezení a polovici s omezením fideikomisární substituce ve prospěch Zdeňka P-a, Marty A-ové a nezl. Vladimíry V-ové pro případ, kdyby snad jedna z dědiček neb obě zemřely bez potomků. Usnesením ze dne 2. listopadu 1928 opravil soud první stolice odevzdací listinu ze dne 16. června 1926 v ten rozum, že podle výsledku projednání pozůstalosti lze vložiti právo vlastnické na nemovitosti ve prospěch nezl. Terezie a Marie T-ových pro každou k jedné ideelní polovici omezené pouze s polovicí celku, tedy každé do jedné čtvrtiny celku fideikomisární substitucí ve prospěch Zdeňka P-a, Marty A-ové a Vladimíry V-ové. Substituti podali rekurs jak proti usnesení ze dne 16. června 1926, tak proti usnesení ze dne 8. listopadu 1928. Rekursní soud rekursu do usnesení ze dne 16. června 1926 částečně vyhověl potud, že vyhradil rekurentům pořad práva pro uplatňování jejich nároků jako fideikomisárních substitutů k celé pozůstalosti, jinak odevzdací listinu potvrdil; rekursu do usnesení ze dne 8. listopadu 1928 nevyhověl. Důvod y: Rekurs do usnesení ze dne 16. června 1926 navrhuje zrušení odevzdací listiny, pokud jí bylo stanoveno, že vnučky zůstavitelčiny obdrží do vlastnictví s právem knihovního přípisu celou pozůstalost proti tomu, že zaplatí pozůstalé dluhy a poplatky dědické a projednací, že obdrží polovici čisté pozůstalosti bez omezení a polovici s omezením fideikomisární substituce ve